

Tal dia com avui fa...

1 any Acord estèril
El PSOE tanca amb Ciutadans un acord per a la investidura de Pedro Sánchez abocat al fracàs per falta de més suports polítics.

10 anys Revolta per Renfe
Un grup de passatgers talla la via per protestar a causa d'una nova avaria. Govern, partits i societat civil, units per reclamar el traspàs de Rodalies.

20 anys Tensió a CiU
Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i Unió Democràtica (UDC) entren en un nou conflicte per la llei del català.

Full de ruta

Anna Ballbona

Enfilar-se a Montjuïc

Fa l'efecte que els barcelonins només puguen a Montjuïc en ocasions comptades. Jo m'hi faig un embolic. Sempre m'ha semblat una mola abrupta, on mai sé exactament on soc. Un dia d'aquests m'hi vaig enfilar, enduta per aquella premissa que el moviment crea moviment, un nou punt de vista, una altra manera de veure les coses... Venint d'un poble de plana, on la muntanya més alta es diu Muntanyeta, enfilar-se just una mica ja resulta qui sap què. Vaig començar a caminar a plaça Espanya, després d'haver-me proveït d'un entrepà de botifarra (bé que calien els prolegòmens d'una excursió). En el bus que vaig agafar en un punt indeterminat més amunt del Palauet Albéniz (un altre desconegut?), es va tornar a manifestar la meua traça per les confusions infantils: un panameny ensenyat em va preguntar pel telefèric que, de primer, vaig confondre amb el funicular.

Les vistes de quan vas ascendint –a peu o en bus– per la muntanya són més suggeridores que les de fora del castell. D'això no me'n recordava i disposava, només, de l'estona per dinar. No tenia sentit comprar el tiquet per entrar al castell a menjar un entrepà. Vaig trobar una plaça menuda, lletjota, amb tres bancs i una mola al mig, lloc de pas per encarar les escales que baixen cap a la ciutat per la banda del port de mercaderies. La vista del mar era molt entretallada pels pins i els caixons comercials del port, però la remor del tràfec de grues acompanyava. Als bancs del costat s'hi asseien passavolants de tota mena, bàsicament turistes que formaven un gruix pintoresc. Em vaig imaginar filmant una pel·lícula de tall de director iranià, captant totes aquestes facècies mínimes, el senyor llefiscós en bici que demana l'hora a una noia, la família índia que s'asseu, suada... Era en un lloc inexistent per a qualsevol barceloní però que és, en canvi, punt indefugible per a la ruta de tot turista. La remor mecànica del port, la no panoràmica des d'aquell indret on la gent no s'aturava més de cinc minuts, encomanaven una certa calma, un cert plaer. Quan ja m'havia enlleferrat prou els dits amb l'entrepà, vaig fer-ne un manyoc, vaig baixar un tram d'escales i vaig descobrir que la *turistada* s'atopeia en un mirador. Un bon final per a la meua *pel·li* de toc iranià. Després, la terra baixa de la ciutat em va semblar terriblement sorollosa.

Tribuna

Assumpció Cantalozella. Escriptora

Aquesta llengua nostra

El ser humà Sapiens, com és ben sabut, neix amb la capacitat de parlar i realitza aquesta capacitat en diverses parles/llengües (Saussure, Chomsky). Si ens centrem en les llengües indoeuropees, ens adonem d'una evolució dins els mateixos troncs. Algunes han desaparegut, és cert, però majoritàriament s'han conservat organitzades actualment en diferents branques. D'aquestes, les europees són: germànic, eslau, romànic, grec, gaèlic, cèltic. Algunes d'aquestes llengües s'han desenvolupat i han envaït els dominis lingüístics d'altres. Si ens quedem en el cas de la llengua llatina, tot el sud d'Europa parla llengües derivades del llatí parlat, en detriment de les antigues llengües que s'hi parlaven.

LA TENDÈNCIA D'UNA LLENGUA, un cop establerta, consisteix a fraccionar-se en d'altres. El llatí ens ofereix tot el ventall de les llengües romàniques, entre les quals les de la península Ibèrica, menys al País Basc. La resistència de moltes llengües llatines/romàniques és deguda especialment a ser protegides per un estat, i per un factor sovint ignorat: la intensitat de la romanitza-

ció del lloc on van néixer. És el cas de la llengua catalana.

LA VIA AUGUSTA RECORRIA tot l'arc del golf del Lleó. El pas de l'exèrcit, de mercaderies, de qualsevol desplaçament de Roma a les diverses províncies es feia per aquesta via. Aquest fenomen anava acompanyat de l'establiment de personal de l'exèrcit que, arribada una edat molt primerenca, deixaven les milícies per retirar-se a les terres que Roma els cedia per tal de ser cultivades. Aquests establiments van provocar ingents repoblacions als llocs més freqüentats de la via Augusta, cosa que convertí les llengües sortides del llatí en molt conservadores. La llengua catalana posseeix aquest tret constitutiu (Corominas, Prats, Nadal i altri). I, tot i que la llengua catalana va gau-

dir d'una protecció estatal durant segles, des del 1714 la fortalesa de la parla la conserva en el temps, com ha passat amb l'ocità que, malgrat la bomba del francès, encara té zones on es parla.

AQUESTA LLENGUA, ENCARA BEN VIVA, que ha seduït quantitats de persones d'altres llengües originàries, perilla. Perilla per diversos raons. Una de les més coents és la utilització. Si mirem Barcelona, quanta gent de llengua catalana no es passa al castellà per dirigir-se públicament i a àmbit quotidià a les persones desconegudes, sigui en un bar, al metro, als trens, als cinemes, arreu. Quanta gent no diu *dígame* en despenjar el telèfon?

SI VOLEM QUE AQUESTA NOSTRA LLENGUA segueixi viva, utilitzem-la. Més enllà de l'obligació de ser apresada per la nova gent, que ens arriben en allau, més enllà de les lleis fermes que la protegeixin, fem-la necessària.

FEM-LA NECESSÀRIA ELS PARLANTS, sense dilació. Encara hi som a temps. Si no badem.

“Si volem que segueixi viva, utilitzem-la”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pensions inconstitucionals

■ L'aplicació del 0,25% de l'IPC a les pensions és una estafa i una deformació miserable de la Constitució. Aquest percentatge no compleix el que diu aquesta Constitució, que en el seu art. 50 diu: "Els poders públics garantirán la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades." Aquest percentatge ni és adequat ni és actualitzat; per tant, és inconstitucional. El pitjor és que aquest percentatge s'apliqui basant-se en el que cobra cada pensionista. Com se li explica a un/a pensionista que cobra 300€ mensuals, que la seva actualització per pagar els productes i aliments bàsics és incrementada mensualment en 75 cèntims d'euro, i a qui en cobra 3.000 se li incrementa amb 7,50€? Si pels mateixos productes pa-

guen els dos el mateix preu, per què no reben el mateix import igual l'un i l'altre? Aquest és el motiu que els que menys guanyen, cada vegada siguin més pobres. Com que als responsables de solucionar aquesta estafa no els afecta, ja que tots solen cobrar molt per damunt d'aquestes quantitats, ni se'n assabenten ni els preocupa. La solució hauria de ser l'aplicació lineal, independentment del que es cobra pel que s'ha cotitzat. Això sí que seria una actualització més racional, encara que seguiria sense complir la Constitució.

FLORIÀ GIRÓ I ALGUER
Arenys de Mar (Maresme)

Rodes de molí

■ En el transcurs de la guerra freda cultural, els *think tanks* adscrits a la CIA van promoure els "congressos per la llibertat de la cultura" (sic), en els quals s'imposà transmutar, desprestigiar i eliminar les arts figurati-

ves pròpies de la cultura europea. Per portar a terme aquell despropòsit es van crear –a imitació de la URSS– els ministeris de cultura encarregats del dirigisme cultural, consistent a fer publicitat i finançar les instal·lacions, gargots, taques i esoterismes abstractes que es poden contemplar en els museus d'art contemporani, on s'acullen –com en un temple– els fidelitzats a combregar amb rodes de molí...

JORDI PAUSAS
París

'La La Land'

■ És la pel·lícula favorita dels propers premis Oscar, que agrada molt a uns i gens a d'altres. Es tracta d'un musical amb molts números d'una escenografia i música cantada molt treballades. Alhora és un homenatge als musicals de l'època daurada que als anys 40 o 50 es feien a Hollywood. Entenc tant el fet que agradi

com que no agradi. Si no t'interessen els musicals serà molt difícil que t'ho passis bé. Si t'agraden, tens sort perquè no se'n fan gaires i pocs com aquest. Crec que el mèrit de l'obra és explicar la història dels somnis de dues persones i la relació entre ells a través d'un guió musical. Veure-la m'ha fet recordar un dels clàssics que més he vist: *Cabaret*, de Bob Fosse, amb Liza Minnelli, pel·lícula que tornaré a veure. Potser *La La Land* la torni a veure, però dubto que sigui tantes vegades com els clàssics.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí i l'Estartit
(Baix Empordà)

FE D'ERRADES

A la portada nacional de la nostra edició d'ahir, on deia que els planetes descoberts estan situats a 39 milions d'anys llum de distància, havia de dir que estan a 39 anys llum.